

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

Str. Dimitrie D. Gerota nr. 7-9, sector 2, București, cod poștal: 020027

Telefoane: 021.310.23.56, 021.316.31.34

Fax: 021.316.31.31

021.310.23.57, 021.316.31.33

Cod fiscal: 10464660

E-mail: ces@ces.ro

www.ces.ro

Membru fondator al Asociației Internaționale a Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare (AICESIS)

Membru al Uniunii Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare Francofone (UCESIF)

„Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.” (Art. 141 din Constituția României revizuită)

Nr. 4213/17.06.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru completarea

art.25 din Legea nr.227/2015 privind Codul Fiscal

(b348/28.05.2026)

În temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 11 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare, Consiliul Economic și Social a fost sesizat cu privire la avizarea *propunerii legislative pentru completarea art.25 din Legea nr.227/2015 privind Codul Fiscal (b348/28.05.2026)*.

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

În temeiul art. 5 lit. a) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ședința din data de 17.06.2026, desfășurată online, conform prevederilor Hotărârii Plenului nr.86/17.05.2022, avizează **NEFAVORABIL** prezentul proiect de act normativ, cu următoarea **motivare**:

- inițiativa legislativă ridică probleme din perspectiva proporționalității, egalității de tratament, libertății economice și securității juridice. Propunerea legislativă nu se limitează la combaterea operațiunilor artificiale, lipsite de substanță economică sau derulate la prețuri neconforme cu principiul valorii de piață, ci instituie o prezumție generală de nedeductibilitate pentru categorii largi de cheltuieli intra-grup, indiferent dacă serviciile sunt reale, necesare, efectiv prestate și documentate;

- noțiunea de „*dobândă medie*” utilizată în propunerea legislativă este insuficient definită și poate genera dificultăți majore de aplicare. Nu se precizează ce reprezintă această dobândă medie, cine o stabilește sau o comunică contribuabililor, care este perioada de referință avută în vedere și la ce moment este considerată valabilă informația. De exemplu, Banca Națională a României publică periodic anumite rate de dobândă, precum ROBID, ROBOR, dobânzi interbancare sau randamente ale titlurilor de stat, însă acestea nu reflectă în mod direct dobânzile aferente creditelor acordate companiilor. De asemenea, nu este clar ce se înțelege prin „*pieță financiară*” în acest context – instituții de credit, piețe de capital sau alte forme de finanțare – și nici pe ce fundament a fost stabilită marja fixă de cel mult 1%;
- nivelul dobânzii diferă semnificativ în funcție de instrumentul de finanțare utilizat, de tipul creditului, de existența unor garanții, de bonitatea împrumutatului, de volumul finanțării, de maturitate, de momentul accesării finanțării și de alte elemente specifice fiecărei tranzacții. Calcularea unei dobânzi medii relevante pentru o anumită piață, inclusiv pentru piețe din alte state, este dificilă în practică, cu atât mai mult în lipsa unor date oficiale publicate într-un format aplicabil acestor situații. Dacă determinarea acestui indicator este lăsată la latitudinea contribuabilului, rezultatul poate fi contestat ulterior de ANAF, ceea ce poate genera interpretări divergente și riscuri de aplicare abuzivă;
- totodată, cheltuielile cu dobânzile sunt deja supuse unui regim de deductibilitate limitată potrivit art. 25 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal. Introducerea unei limitări suplimentare pentru finanțările intra-grup poate afecta companiile aflate la început de drum sau în etape de investiții și dezvoltare, care pot avea dificultăți în accesarea finanțării de pe piața financiară. În lipsa finanțării intra-grup, astfel de companii s-ar putea afla în imposibilitatea de a-și derula planurile de investiții și dezvoltare, cu efecte negative asupra activității economice din România;
- problema principală a propunerii este caracterul excesiv de larg al nedeductibilității cheltuielilor privind serviciile de management, consultanță, asistență sau transferul drepturilor de proprietate intelectuală în cadrul contractelor intra-grup. În economia contemporană, asemenea servicii pot avea o justificare economică reală: administrarea centralizată a unor funcții de grup, suport juridic, financiar, tehnic sau operațional, servicii IT, politici de conformitate, resurse umane, strategie comercială, licențiere de tehnologii,

know-how ori mărci utilizate efectiv în activitatea societății. Prin urmare, calificarea acestor cheltuieli ca nedeductibile prin simplul fapt că sunt realizate intra-grup nu distinge între practicile abuzive și operațiunile economice reale. O asemenea abordare riscă să sancționeze contribuabilii de bună-credință și să creeze o diferență de tratament între societățile care contractează asemenea servicii de la entități independente și societățile care le contractează de la entități afiliate, deși serviciile pot fi identice ca natură, necesitate și valoare economică;

- tranzacțiile intra-grup sunt analizate prin prisma regulilor privind prețurile de transfer, iar contribuabilii întocmesc dosare ale prețurilor de transfer pentru a fundamenta nivelul prețurilor practicate în comparație cu piața. Contribuabilii cunosc riscurile aferente prețurilor de transfer, iar necesitatea și nivelul serviciilor intra-grup trebuie justificate;
- din perspectiva egalității de tratament, diferențierea între tranzacțiile intra-grup și tranzacțiile cu entități independente poate fi justificată numai dacă se întemeiază pe riscuri obiective și este însoțită de criterii proporționale. Or, propunerea nu instituie criterii de verificare a substanței economice, a caracterului efectiv al serviciilor, a utilității pentru beneficiar sau a respectării principiului valorii de piață, ci operează o excludere generală de la deductibilitate. Aceasta poate conduce la tratamente fiscale disproportionale pentru contribuabili aflați în situații economice comparabile;
- în ceea ce privește limitarea deductibilității dobânzilor și a costurilor echivalente dobânzii aferente finanțărilor intra-grup, intenția de a preveni supraîndatorarea artificială este legitimă. Totuși, formula propusă, raportată la dobânda medie practică pe piața financiară din statul de rezidență al creditorului, plus o marjă fixă de cel mult 1%, necesită clarificări esențiale. Nu este suficient de clar cine stabilește dobânda medie, pentru ce tip de credit, pentru ce maturitate, în ce monedă, în ce condiții de risc, la ce moment temporal și pe baza căror surse verificabile. Lipsa acestor clarificări poate genera incertitudine fiscală, litigii și aplicări neunitare. În practică, costul unei finanțări depinde de moneda împrumutului, durata creditului, profilul de risc al debitorului, garanții, condițiile pieței, ratingul grupului, situația economică a împrumutatului și scopul finanțării. O limită standardizată, insuficient corelată cu realitatea economică a tranzacției, poate conduce la refuzul deductibilității unor costuri reale și justificate;
- din perspectiva libertății economice, propunerea legislativă poate afecta modul legitim de organizare a grupurilor de societăți. Apartenența la un grup nu este,

prin ea însăși, o conduită fiscală abuzivă. Grupurile economice pot utiliza servicii centralizate din rațiuni de eficiență, control intern, calitate, specializare, protecția proprietății intelectuale și reducerea costurilor. Reglementarea fiscală trebuie să combată abuzul, nu să penalizeze în mod general o anumită formă de organizare economică;

- totodată, măsura poate afecta securitatea juridică a contribuabililor, întrucât nu este corelată suficient cu regulile existente privind prețurile de transfer, deductibilitatea cheltuielilor, limitarea costurilor excedentare ale îndatorării, substanța economică, documentarea tranzacțiilor intra-grup și normele anti-abuz. Codul fiscal conține deja instrumente prin care autoritatea fiscală poate verifica dacă o tranzacție intra-grup este reală, necesară și realizată la valoare de piață. Introducerea unei nedeductibilități automate riscă să dubleze sau să înlocuiască aceste mecanisme cu o soluție rigidă și disproporționată;
- se impune, de asemenea, analiza compatibilității cu dreptul Uniunii Europene, în special cu libertatea de stabilire, libera circulație a capitalurilor și principiul proporționalității. O măsură națională care afectează tranzacțiile intra-grup transfrontaliere trebuie să fie justificată de combaterea practicilor abuzive și să permită contribuabilului să dovedească existența unor motive economice reale. O reglementare care refuză deductibilitatea în bloc, fără posibilitatea de a proba caracterul real și economic al serviciului, poate ridica probleme de compatibilitate europeană. Implementarea unor astfel de condiții de nedeductibilitate ar conduce la o potențială dublă taxare economică (nedeductibilitate aplicată în țara sursă, respectiv impozitare în țara mamă) ceea ce contravine în mod expres prevederilor din tratatele de evitare a dublei impuneri la care România este parte, respectiv contravine prevederilor legislației europene și internaționale;
- din perspectiva art. 56 alin. (2) din Constituția României, așezarea justă a sarcinilor fiscale presupune ca impozitarea să reflecte capacitatea contributivă reală. Dacă o societate suportă cheltuieli reale pentru servicii necesare activității sale, refuzul deductibilității doar pentru că furnizorul este afiliat poate conduce la o bază impozabilă artificial majorată, care nu reflectă profitul efectiv al contribuabilului. Astfel, o măsură concepută pentru combaterea artificierilor fiscale poate genera, în aplicare, o impozitare excesivă a activităților economice reale;
- de asemenea, propunerea legislativă nu conține garanții procedurale suficiente. Nu este prevăzută posibilitatea contribuabilului de a demonstra caracterul

efectiv al serviciului, beneficiul economic obținut, necesitatea cheltuieli, documentarea prețului de transfer sau existența unor rațiuni comerciale independente de avantajul fiscal. O reglementare echilibrată ar trebui să permită o analiză individualizată și să sancționeze numai tranzacțiile fără substanță economică ori cu prețuri nejustificate;

- considerăm că este necesar ca în locul nedeductibilității automate să fie utilizate mecanisme mai proporționale: consolidarea regulilor de documentare a serviciilor intra-grup, plafonarea deductibilității doar în cazurile în care nu se justifică beneficiul economic, instituirea unor criterii clare privind substanța serviciilor, raportarea la principiul valorii de piață, controale fiscale țintite pe baza analizei de risc și sancțiuni pentru tranzacțiile artificiale sau insuficient documentate;
- prin urmare, propunerea legislativă apare ca insuficient fundamentată și reia argumente generale, fără prezentarea unor dovezi concrete care să justifice necesitatea măsurilor propuse;
- în concluzie, deși propunerea legislativă urmărește un scop legitim, respectiv prevenirea transferului artificial al profiturilor și protejarea bazei de impozitare, propunerea legislativă este excesiv de largă și insuficient de proporțională. Problemele identificate privesc fondul reglementării, nu simple aspecte de tehnică legislativă. Prin instituirea nedeductibilității generale pentru categorii întregi de cheltuieli intra-grup și prin plafonarea neclară a costurilor de finanțare, propunerea poate afecta libertatea economică, egalitatea de tratament, securitatea juridică, așezarea justă a sarcinilor fiscale și compatibilitatea cu dreptul Uniunii Europene.

Președinte,

Sterică FUDULEA